

Sygn. akt VII U 2463/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Jacek Chaciński

Protokolant p.o. prot. Ludomir Bień

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2016 roku w Lublinie

sprawy z wniosku H. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania H. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 24 października 2014 roku znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U2463/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 października 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił H. L. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że Komisja Lekarska Zakładu Ubezpieczeń Społecznych orzeczeniem z dnia 21 października 2014 roku nie uznała wnioskodawczyni za osobę niezdolną do pracy (decyzja - ar).

Odwołanie od tej decyzji (po stosownych wezwaniach wskazujących na niedopuszczalność odwołania do sądu od orzeczeń lekarza orzecznika i komisji lekarskiej) złożyła H. L. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. (k. 2 i 15 as).

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o odrzucenie odwołania, a ostatecznie na rozprawie w dniu 26 kwietnia 2016 r. o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

H. L. urodzona (...) posiada wykształcenie wyższe. Od 2005 r. jest zatrudniona jako specjalista do spraw inwestycji i remontów. Zajmuje się opisywaniem faktur (wyjaśnienia wnioskodawczyni k 63 v).

W dniu 5 września 2014 roku wnioskodawczyni złożyła wniosek o ustalenie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Przebadana przez Lekarza Orzecznika ZUS w dniu 18 września 2014 roku nie została uznana za niezdolną do pracy (k.19 ar). Na skutek wniesionego przez nią sprzeciwu została przebadana przez Komisję Lekarską ZUS w dniu 21 października 2014 roku, która potwierdziła ustalenia Lekarza Orzecznika (k.26 ar).

Ustalenie faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy wymagało posiadania wiadomości specjalnych, zatem Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych: neurologa, ortopedy, onkologa, diabetologa, psychiatrę oraz biegłego psychologa.

H. L. cierpi na bóle kręgosłupa lędźwiowego, nadciśnienie tętnicze II stopnia WHO, zaburzenia adaptacyjne (reakcje lękowo- depresyjne) i zaburzenia depresyjne, cukrzycę typu 2. Występują u niej zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa L-S. W 2007 r. przeszła pełne leczenie onkologiczne z powodu raka piersi. Występuje u niej stan po hormonoterapii. W 2009 r. wnioskodawczyni doznała trójkostkowego złamania prawej goleni. Występują u niej zmiany zwyrodnieniowe prawego stawu skokowego.

Powyższe schorzenia nie sprowadzają niezdolności do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami (opinie biegłych sądowych lekarzy k. 22, 37, 49,).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o przytoczone dowody z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach organu rentowego, które obdarzono wiarą w całości. Zostały one sporządzone w przepisanej formie, w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne, przez kompetentne osoby w ramach przysługujących im uprawnień.

Rozstrzygając w sprawie Sąd oparł się na opiniach biegłych sądowych lekarzy. Opinie te jest wiarygodne. Biegli wnikliwie przeanalizowali dokumentację medyczną wnioskodawczyni, przebadali ją i wymienili zdiagnozowane u niej choroby omawiając ich wpływ na zdolność do pracy. Uwzględnili przy tym zarówno dotychczasowe doświadczenie zawodowe wnioskodawczyni, jak i jej kwalifikacje. Wszyscy biegli stwierdzili zgodnie, że stan zdrowia H. L. nie stanowi przeciwwskazania do kontynuowania zatrudnienia zgodnego z kwalifikacjami. Wystarczająco uzasadnili wnioski swoich opinii. Z tych względów Sąd uznał, że opinie przedstawiają wystarczające wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego rozstrzygnięcia zarzutów zawartych w odwołaniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 r., II UKN 96/99).

Wnioskodawczyni do powyższych opinii nie wniosła zastrzeżeń.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie H. L. nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia lub w okresie równorzędnym z okresem zatrudnienia albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Pojęcie niezdolności do pracy zdefiniowane zostało w art. 12 cytowanej ustawy, który to przepis stanowi, iż niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest natomiast osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Zgodnie z art. 13 ust. 2 i 3 ustawy niezdolność do pracy orzeka się na okres nie dłuższy niż 5 lat, bądź na okres dłuższy niż 5 lat, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem tego okresu.

Jak ustalono, H. L. nie jest osobą niezdolną do pracy. Zdiagnozowane u niego schorzenia i dolegliwości na obecnym stopniu zaawansowania – zarówno brane pod uwagę oddzielnie, jak i oceniane łącznie – nie dają podstaw do ustalenia, że wnioskodawca ma ograniczoną możliwość wykonywania pracy zawodowej zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami i doświadczeniem.

Sąd nie neguje faktu, iż wnioskodawczyni jest osobą wymagającą leczenia. Brak jest jednak przeciwwskazań do kontynuowania przez nią zatrudnienia. Należy w tym miejscu podkreślić, iż wszyscy opiniujący w sprawie biegli byli jednomyślni w zakresie oceny stanu zdrowia wnioskodawczyni pod kątem zdolności do pracy.

Niezdolność do pracy jest podstawową przesłanką niezbędną do ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Brak niezdolności do pracy czyni wniosek o prawo do tej renty bezzasadnym. W tym stanie rzeczy decyzja organu rentowego odmawiająca H. L. przyznania dochodzonego świadczenia należy uznać za prawidłową, zaś odwołanie od niej podlega oddaleniu.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 kpc orzekł jak w sentencji.